

RENNARIN JAN ELMAR

22 ÁRA GAMLI RENNARIN, **JAN ELMAR SØRENSEN** ÚR KLAKSVÍK, SIGUR AT HANN BLEIV **DISIPLINERAÐUR**, TÁ HANN **GAVST** VIÐ AT BRÚKA **FRÍTÍÐINA** UPP Á AT HYGGA EFTIR **FILM** OG SPÆLA **TELDUSPØL**. EIN KANN ENNTÁ SIGA, AT HANN HEVÐI EIN **OPINBERING**. NÚ VENUR HANN TIL **OYGGJALEIKINAR**

SAMRØÐA

Annika Kunoy Im
annika@sosialurin

Jan Elmar Sørensen varð føddur í Danmark, tá foreldrini vóru undir lestri í 1991, og um ta tíðina byrjaði pápi hansara, Guttorm Sørensen, at renna. Longu sum trý ára gamal var Jan Elmar við pápa sínum til rennikappingar, og hann fór sjálvur at luttaka í kappingum sum sjei ára gamal.

Tó var tað fótbólturinn sum fylti mest hjá Jan Elmar. Hann iðkaði nógv, men hevði tíverri eisini nógvar skaðar. Hann slapp til dómis ikki við U15 landslignum, tí hann skuldi undir skurð eftir ein skaða í skinnabeininum. Tá spurdi pápin um hann vildi koma við at renna ístaðin, og Jan Elmar varð beinavegin bitin av renningini. Eftir loknan fólkaskúla valdi Jan Elmar at flyta niður aftur til Danmarkar og fara í handilsskúla har, eisini vildi hann leggja meir orku í renningina og fótbóltin.

Jan Elmar sigur, at hann hevur ikki altíð kent hesa megina, sum týðiliga drívur hann. Tá hann flutti niður aftur til Danmarkar at ganga í handilsskúla sum 17 ára gamal, kendi hann tað, sum

Jan Elmar Sørensen í handli sínum, Rennarin, í Dr. Jacobsensgøta í Havn

at hann fekk møguleika at byrja av nýggjum. Hann vandi fótbólt og rann hvønn dag, men einsamallur í Danmark hevði hann meir tíð at hugsa seg um, og áhugin fyri skúlanum, samfelagnum og politikki vaks.

– Eg gavst við at spæla telduspøl og hyggja at fimli, og fór at lesa bókur ístaðin, sigur hann. Eisini er hann limur

í ymiskum kjaksíðum á netinum fyri íverksetarar, og hetta heldur honum málrættaðum og gevur íblástur.

Renningin tekur dyk á seg

Jan Elmar greiðir frá, at honum altíð hevur dámt væl harðar ítróttargreinar, har pulsarin kemur upp. Til dómis tá hann spældi fótbólt dámdi honum væl

at spæla á miðjuni, har man arbeiðir harðast.

Honum dámar eisini væl ikki at vera bundin av øðrum og ístaðin arbeiða sum einstaklingur, greiðir hann frá. Renningin gevur honum hetta frælsi, sum hvørki er tengt at fólki ella klókkuni. Hann kann venja, tá tað liggur fyri, og onguntíð er tað á miðnætt, sigur hann.

– Um allir á einum liði spæla illa, men tú spælir væl, kann liðið tapa kortini. Í einstaklingaítrótti er tað bara tú sum avger úrslitið. Tað er tað, mær dámar við renningini, sigur hann.

Tað hjálpti eisini Jan Elmar í ítróttinum at vera í Danmark. Hann sigur, at teir rennarirnir, sum man venur saman við og kappast ímóti eru betri enn teir í Føroyum, og tí verður støðið eisini hægri.

Mongu ítróttarskaðarnir hjá Jan Elmar hildu tó áfram við at gera so mikið um seg, at hann av tí sama varð troystur av bæði fótbólta og renning. Hann koyrði á harðari enn kroppurin orkaði, og tí varð hann ofta skaddur. Eftir at hava spælt ein dyst fyri næstbesta liðið hjá Vejle gavst hann og flutti aftur til Føroyar sum nýklakt pisa fyri tveimum árum síðani.

MYND: ALVUR HARALDSEN